

Al 8 de març s'ha celebrat, aquestes últimes dècades, el Dia Internacional de la Dona Treballadora o Dia Internacional de la Dona. L'any passat va tindre lloc un esdeveniment històric, una vaga convocada per organitzacions feministes en l'àmbit internacional, on es va produir una aturada de 24 hores en diferents àmbits: laboral, consum, educatiu i cures.

Aquesta vaga es va veure impulsada amb la finalitat de lluitar contra la violència masclista, la desigualtat de gènere i la resta d'opressions que pateixen les dones. De celebració va passar a ser un dia de lluita, de reivindicació, de vaga, on a més de traure a la llum les desigualtats, encara existents d'aquest sistema masclista i patriarcal, també es pretén visibilitzar la genealogia de dones que, predecessores d'aquesta societat i de la lluita, han sigut negades al llarg de la història.

El feminisme representa a totes les dones i ha d'acollir totes les realitats, sent inclusiu i divers.

Dins d'aquesta interseccionalitat on la pertinença de les dones a determinats col·lectius és te'n compte, amb la finalitat de poder tindre en compte la connexió d'altres opressions (homofòbia, transfòbia, racisme, xenofòbia, capacitisme, classisme, etc.), ens trobem les dones LTB, dones que, a més de patir totes les opressions i discriminacions relatives al nostre gènere, ens veiem o bé invisibilitzades, o bé estigmatitzades.

En una societat construïda des d'una perspectiva androcèntrica, la realitat de les dones lesbianes, trans i bisexuals acaba reduint-se, en moltes ocasions, a productes de consum dels homes, sexualitzant-se la nostra condició sexual i de gènere, com bé sabem les que hem anat agafades de la mà de la nostra parella pel carrer o la nostra identitat s'ha vist condemnada a ser una categoria de la pornografia.

Aquests exemples són una de les múltiples formes de violència que es duen a terme contra les dones del nostre col·lectiu, juntament amb unes altres no tant explícites com l'agressió i les morts, que és l'única cosa que reconeix l'Estat, i ni tan sols sempre, també aquesta invisibilitat i aquest estigma fa que aspectes de la nostra vida es vegem dificultats, com és quasi l'obligatorietat imposada de medicalització en persones trans per a entrar dins d'aquest sistema binari de gènere, i la desatenció de la sexualitat de persones amb vulva que tenen sexe amb persones amb vulva, en la qual els mètodes de protecció per a tindre sexe segur són ignorats i de molt difícil accés, la no adaptació del sistema sanitari a les nostres realitats, etc.

Com a dones vivim dia a dia amb ràbia els assassinats masclistes, les violacions, l'assetjament de carrer, la desigualtat salarial, el sostre de cristall, la desvaloració, el paternalisme, la sexualització, la justícia patriarcal que ens desempara, etc. però a més, com a dones LTB, som conscients que la

LGTBfobia i el masclisme formen part del mateix substrat cultural tan present en la nostra societat actual.

La lluita feminista ha obert moltes portes en l'avanç de la comunitat LGTB, amb diferents demandes i concrecions, són lluites germanes que no poden ser una sense l'altra, ja que el feminisme inclou a totes les dones i totes les seues realitats, entre elles dones lesbianes, trans i bisexuals, i nosaltres, pertanyents també d'un col·lectiu històricament exclòs, patim gran part dels nostres estigmes o invisibilitzacions, per un masclisme que no entén que podem lligar-nos sexeafectivament amb altres dones, per un masclisme que no entén que una dona pot ser-ho encara tenint penis, per un masclisme que perpetua l'objektualització i sexualització de la dona, i no diguem si són dues juntes.

D'aquesta manera, les dones LTB estem presents en aquesta lluita, prendrem els carrers el 8 de març i visibilitzarem juntament amb les nostres companyes que encara queda molt per guanyar, però que estem juntes i cada vegada som més. Juntes i diverses.

lambda
col·lectiu de lesbianes, gais,
transsexuals i bisexuals